

Daniels bok – hundre og tre

Å låse opp profetien: Å forstå den tredobbelte anvendelsen av profetiske rammeverk

Jeff Pippenger

2024-02-29

Vi har betraktet profetiens tredobbelte anvendelser. Vi gjør dette for å fastslå at da Herren åpnet de siste seks versene i Daniel elleve ved Sovjetunionens sammenbrudd ved «endetiden» i 1989, ble det frembrakt en «økning i kunnskap» som skulle prøve den generasjonen av Guds folk.

Og han sa: Gå bort, Daniel; for disse ord skal holdes skjult og forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensket og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal fortsette å handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Når en sannhet blir åpnet av Løven av Judas stamme, arbeider Satan for å motstå budskapet. Den motstand som ble reist mot de sannheter som ble åpenbart i de siste versene av Daniel elleve, tvang frem et dypere studium av de sannheter som er knyttet til versene, for at et helliggjort forsvar mot de villfarelser som ble fremmet for å undergrave de åpenbarte sannhetene, ikke skulle bli stående. Et av de prinsippene som ble brakt for lyset midt under denne debatten, var profetiens trefoldige anvendelse. Dette ble først erkjent i forbindelse med nødvendigheten av å ha rett forståelse av hva «det daglige» i Daniels bok representerte (hedenskapet), og den rette historien knyttet til «borttagelsen av det daglige» (508 e.Kr.).

Anerkjennelsen av tre ødeleggende makter som profetiens rammeverk, parallelt med det millerittiske profetiske rammeverket som de to første ødeleggende maktene, og den millerittiske identifikasjonen av «det daglige» som hedenskap, frembrakte en historie i samsvar med de siste seks versene i Daniel elleve, slik søster White sa at den burde. Motstanden mot den uforseglede kunnskapen ved endens tid i 1989 frembrakte således større lys, ettersom kunnskapen ble økt, og den identifiserte også bestemte regler for den tredje engels bevegelse, som svarte til utviklingen av visse profetiske regler som var blitt samlet og tatt i bruk i den første engels bevegelse av William Miller.

Vi har betraktet den tredobbelte anvendelsen av de tre Roma-er, Babylons tre fall og de tre Elias-skikkelser, og retter nå oppmerksomheten mot de tre budbærerne som bereder veien for Paktens Budbærer. Vi har påvist en nær overlapping og parallell mellom de tre Roma-er og Babylons tre fall, og også en nær parallell til de tre Elias-skikkelser og de tre budbærerne som bereder veien. I de siste dager representerer både William Miller og Future for America den tredje Elias og også den tredje budbæreren som bereder veien. Jesus fremstiller alltid enden på en ting ved begynnelsen på en ting, og den første engels bevegelse løper parallelt med den tredje engels bevegelse.

«Gud har gitt budskapene i Åpenbaringen 14 deres plass i profetiens rekke, og deres gjerning skal ikke opphøre før avslutningen på denne jordens historie. Den første og den andre engels

budskap er fremdeles sannhet for denne tid, og de skal løpe parallelt med dette som følger. Den tredje engel forkynner sin advarsel med høy røst. «Etter dette,» sa Johannes, «så jeg en annen engel stige ned fra himmelen, som hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet.» I denne opplysningen er lyset fra alle de tre budskapene forent.» The 1888 Materials, 803, 804.

Bevegelsen til den første og den andre engelen ble ledet av William Miller. Søster White identifiserer Miller som den «utvalgte budbæreren».

«William Miller forstyrret Satans rike, og erkefienden forsøkte ikke bare å motvirke virkningen av budskapet, men også å tilintetgjøre selve budbæreren.» Spirit of Prophecy, bind 4, 219.

Hun påpeker også at Miller var blitt forbildliggjort ved både Elia og Johannes Døperen.

«Tusenvis ble ledet til å ta imot den sannheten som ble forkynt av William Miller, og Guds tjenere ble oppreist i Elias' ånd og kraft for å forkynne budskapet. I likhet med Johannes, Jesu forløper, følte de som forkynte dette alvorlige budskapet seg tvunget til å legge øksen ved roten av treet og kalle mennesker til å bære frukter som er omvendelsen verdige.» Early Writings, 233.

Johannes døperen, som ifølge Jesus var den andre Elia, var også den første budbæreren som skulle berede veien for Paktens Engel. Det er derfor åpenbart at den tredje engels bevegelse vil ha en «utvalgt budbærer». Denne budbæreren vil ha vært forbilledlig fremstilt ved Elia, Johannes døperen og William Miller. Sammen med Miller representerer de to utvalgte budbærerne begynnelsen og avslutningen av de tre englers bevegelse i Åpenbaringen fjorten, og ved å gjøre dette representerer de sammen både den tredje Elia og også den tredje budbæreren som skal berede veien for Paktens Engel.

Å forkaste budskapet fra enten den utvalgte budbæreren ved begynnelsen eller ved avslutningen er død, og Future for Americas budskap er basert på den profetiske anvendelsen av «linje på linje», som er metodologien til det sene regn. Gjennom anvendelsen av «linje på linje» blir det fastslått at millerittbevegelsen var et forbilde på Future for America-bevegelsen. Et veimerke i millerittbevegelsens historie er William Miller, den «utvalgte budbæreren». Å forkaste det veimerket er å forkaste budskapet, så det blir fastslått ved adventismens begynnelse og avslutning at en forkastelse av budbæreren også er en forkastelse av budskapet, for budskapet identifiserer en utvalgt budbærer. Derfor er det slik at å forkaste budskapet er å forkaste budbæreren, og omvendt. Uten en danser finnes det ingen dans.

«Jeg ble henvist tilbake til forkynnelsen av Kristi første komme. Johannes ble sendt i Elias' ånd og kraft for å berede veien for Jesus. De som forkastet Johannes' vitnesbyrd, hadde ikke gagn av Jesu lære. Deres motstand mot budskapet som forutsa Hans komme, stilte dem slik at de ikke lett kunne ta imot de sterkeste beviser for at Han var Messias. Satan drev dem som forkastet Johannes' budskap, til å gå enda lenger, til å forkaste og korsfeste Kristus. Ved å gjøre dette stilte de seg slik at de ikke kunne motta velsignelsen på pinsedagen, som ville ha lært dem veien inn i den himmelske helligdom. At forhenget i templet revnet, viste at de jødiske ofre og anordninger ikke lenger ville bli mottatt. Det store Offer var blitt frembåret og

var blitt godtatt, og Den Hellige Ånd, som kom ned på pinsedagen, vendte disiplenes sinn fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gått inn ved sitt eget blod, for å utøse sin forsonings goder over sine disipler. Men jødene ble etterlatt i totalt mørke. De mistet alt det lys de kunne ha hatt over frelsesplanen, og stolte fremdeles på sine unyttige ofre og gaver. Den himmelske helligdom hadde tatt den jordiskes plass, men de hadde ingen kunnskap om forandringen. Derfor kunne de ikke ha gagn av Kristi mellomgjerning i det hellige.»

«Mange betrakter med gru jødenes handlemåte da de forkastet og korsfestet Kristus; og når de leser historien om Hans skammelige mishandling, tenker de at de elsker Ham og ikke ville ha fornektet Ham slik Peter gjorde, eller korsfestet Ham slik jødene gjorde. Men Gud, som gransker alles hjerter, har satt på prøve den kjærlighet til Jesus som de bekjente å føle. Hele himmelen fulgte med den dypeste interesse mottagelsen av den første engels budskap. Men mange som bekjente å elske Jesus, og som felte tårer når de leste beretningen om korset, hånte de gode nyhetene om Hans komme. I stedet for å ta imot budskapet med glede erklærte de at det var en villfarelse. De hatet dem som elsket Hans åpenbarelse og stengte dem ute fra menighetene. De som forkastet det første budskap, kunne ikke ha gagn av det andre; heller ikke hadde de gagn av midnattsropet, som skulle berede dem til ved tro å gå inn med Jesus i det aller helligste i den himmelske helligdom. Og ved å forkaste de to foregående budskap har de så formørket sin forstand at de ikke kan se noe lys i den tredje engels budskap, som viser veien inn i det aller helligste. Jeg så at slik jødene korsfestet Jesus, slik hadde de navnkristne kirkene korsfestet disse budskapene, og derfor har de ingen kunnskap om veien inn i det aller helligste, og de kan ikke ha gagn av Jesu forbønn der. Likesom jødene, som frembar sine unyttige offer, frembærer de sine unyttige bønner til det rommet som Jesus har forlatt; og Satan, som gleder seg over bedraget, påtar seg en religiøs skikkelse og leder sinnet hos disse bekjennende kristne til seg selv, idet han virker med sin makt, sine tegn og løgnens under for å binde dem fast i sin snare.» Early Writings, 259–261.

De som «forkastet Johannes' vitnesbyrd, hadde ingen gagn av Jesu undervisning», og de som «forkastet det første budskapet, kunne ikke ha gagn av det andre; heller ikke hadde de gagn av midnattsropet». Johannes' tjeneste gikk forut for Kristi dåp, og kort tid etter renses Han tempelet ved begynnelsen av sin tjeneste. Millers tjeneste beredte veien for at Kristus skulle renses Levis sønner da Han kom plutselig den 22. oktober 1844. I begge disse to vitnene er forkastelsen av budbæreren som bereder veien, ensbetydende med død.

Renselsen og lutringen som ble fullbrakt av Kristus i Hans gjerning som Paktens Engel, hadde til hensikt å oppreise et folk til å utføre verket med å bære frelsens budskap til verden. Verket blir fullført forut for den tidsperioden som representerer når den eksekutive dom begynner. Jerusalems ødeleggelse i disiplenes historie representerer den eksekutive dom, og adventismen vendte seg bort fra sitt ansvar for å utføre det verket, men Herren hadde forsøkt å samle dem sammen. Han hadde ledet sitt folk til å utgi 1850-kartet som den grafiske framstillingen av det budskapet de kunne ha båret til verden.

«Det var ikke Guds vilje at Israel skulle vandre førti år i ørkenen; Han ønsket å føre dem direkte til Kana'ans land og grunnfeste dem der som et hellig, lykkelig folk. Men 'de kunne ikke komme inn på grunn av vantro.' Hebreerne 3:19. På grunn av sitt frafall og sin apostasi

gikk de til grunne i ørkenen, og andre ble reist opp til å gå inn i det lovede land. På samme måte var det ikke Guds vilje at Kristi komme skulle bli så lenge forsinket, og at Hans folk skulle bli værende så mange år i denne verden av synd og sorg. Men vantroen skilte dem fra Gud. Da de nektet å utføre det verk som Han hadde utpekt for dem, ble andre reist opp til å forkynne budskapet. I barmhjertighet mot verden utsetter Jesus sitt komme, for at syndere skal få anledning til å høre advarselen og finne et tilfluktssted i Ham før Guds vrede blir utøst.» The Great Controversy, 458.

Dersom adventismen bare hadde holdt fast ved sin tro, «ville deres verk ha vært fullført».

«Dersom adventistene, etter den store skuffelsen i 1844, hadde holdt fast ved sin tro og i enhet fulgt videre i Guds åpnende forsyn, idet de tok imot den tredje engels budskap og i Den Hellige Ånds kraft forkynnte det for verden, ville de ha sett Guds frelse; Herren ville ha virket mektig sammen med deres anstrengelser, verket ville ha vært fullført, og Kristus ville allerede ha kommet for å ta imot sitt folk til deres lønn. Men i den perioden av tvil og usikkerhet som fulgte etter skuffelsen, oppga mange av adventtroende sin tro.... Slik ble verket hindret, og verden ble etterlatt i mørke. Hadde hele adventistlegemet forent seg om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt annerledes ville ikke vår historie ha vært!» Evangelism, 695.

Våren 1844 rensket Paktens Sendebud millerittbevegelsen, og om høsten brakte han den tredje engels budskap. Miller, hans budskap og den bevegelsen han representerte, hadde oppfylt lignelsen om de ti jomfruer. På leirmøtet i Exeter, NH, kom Midnattsropets budskap, og i løpet av to korte måneder ble det vist hvilke av jomfruene som hadde oljen. De to klassene ble åpenbart, og den tredje engel kom med et budskap i sin hånd som skulle etes, men de kloke jomfruer «opp gav sin tro» i «tvilens og uvisshetens periode».

«perioden med tvil og usikkerhet» var blitt framstilt ved disiplene ved Hans død, men på den tredje dag begynte Han å åpne budskapet om Sin oppstandelse for Sine disipler, og de «opp gav ikke sin tro». Perioden med tvil og usikkerhet for de kloke jomfruer i bevegelsen omkring den første og den andre engels budskap fortsatte i om lag tre år, på hvilket tidspunkt Herren åpenbarte for søster White at Han hadde strakt ut Sin hånd for på ny å samle resten av Sitt folk. Han ledet Sitt folk til å begynne sitt forlagsarbeid og til å frambringe Habakkuks andre tavle, men «mange av adventtroende opp gav sin tro.... Slik ble verket hindret, og verden ble etterlatt i mørke.»

I 1849 ble William Miller, den utvalgte budbærer for den første og den andre engels budskap, lagt til hvile. Dersom de vise jomfruene den 22. oktober 1844 hadde «holdt fast ved sin tro og fortsatt samlet å følge Guds åpenbare forsyn», ville Herren ha oppreist en annen budbærer i Elias' ånd og kraft. I stedet ble «Kristi komme» «forsinket, og Hans folk» ville «på lignende måte» som det gamle Israel «forbli» «mange år i denne syndens og sorgens verden.»

Ett hundre og tjuseks år etter opprøret i 1863 oppreiste Herren den tredje engels utvalgte budbærer. Hans gjerning var både å berede veien for at Paktens Engel brått skulle komme til sitt tempel og å tre inn i et paktsforhold med de hundre og førtifire tusen under de avsluttende scener av den undersøkende dom, men også å fremlegge et budskap som konfronterer den trefoldige foreningen av Akab, Jesabel og hennes profeter i den utøvende doms periode, som begynner ved

den snart kommende søndagsloven.

Den tredje budbæreren som bereder veien, representerer et verk, et budskap, en budbærer og en bevegelse under de avsluttende scenene i den undersøkende dommen. Den tredje Elia representerer et verk, et budskap, en budbærer og en bevegelse under de avsluttende scenene i den utøvende dommen. Budskapet til budbæreren som bereder veien, og Elias budskap, er budskapet om det tredje av de tre veene i Åpenbaringen kapittel åtte til elleve.

I den historien som er framstilt ved budbæreren som bereder veien, representerer budskapet om det tredje Ve bud det basunstøt som kaller laodikeisk adventisme til å «kjøpe av meg gull lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan være kledd, og skammen ved din nakenhet ikke skal bli åpenbar; og salv dine øyne med øyensalve, så du kan se.» Det er budskapet om Guds kjærlighet som viser Guds folk deres overtredelser, for «alle dem» Han elsker, «refser og tukter» Han. Det er budskapet om Kristi rettferdighet som kaller mennesker til å ta imot Hans karakter, som blir åpenbart i den tidsperioden da Paktens Budbærer fullbyrder verket med å rense sjelens tempel, og derfor kaller Han dem som Han elsker til å åpenbare Hans karakter og være «nidkjære derfor, og omvende» seg, for Han er «ved» husholdningens «dør», som representerer prøvetidens avslutning, hvor Han «vil utspy» laodikeisk adventisme «av» Sin «munn». Den husholdningens «dør» er den dør som Han «åpner, og ingen lukker; og lukker, og ingen åpner.»

Det finnes en tilsynelatende motsigelse som blir løst ved anvendelsen av «linje på linje», men mange vil kanskje ikke engang gjenkjenne den tilsynelatende motsigelsen. Når den blir løst, tilfører det klarhet til overgangen fra den undersøkende dom til den fullbyrdende dom, som finner sted ved den snart kommende søndagsloven. Den blir løst ved å godta at pinsen er et forbilde på den snart kommende søndagsloven i De forente stater. For å fullføre vår betraktning av det tredje sendebudet som forbereder veien som et symbol i den undersøkende dom, i motsetning til at den tredje Elia er et symbol på den fullbyrdende dom, vil vi ta opp denne tilsynelatende motsigelsen.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Den engel som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her forutsies et verk av verdensomspennende utstrekning og usedvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbarelse av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var det den største religiøse interesse som er blitt vitnet i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarsel fra den tredje engel.»

«Verket vil ligne det som fant sted på pinsedagen. Likesom «det første regn» ble gitt ved Den hellige ånds utgytelse ved evangeliets begynnelse, for å få den dyrebare sæd til å spire frem, slik vil «det sene regn» bli gitt ved dets avslutning for å modne innhøstningen. «Da skal vi kjenne, ja, jage etter å kjenne Herren. Hans fremgang er så viss som morgenrøden; og han skal komme til oss som regnet, som det sene og det første regn over jorden.» Hosea 6:3. «Fryd dere da, Sions barn, og gled dere i Herren deres Gud! For han har gitt dere det første regn i rett mål, og han lar regn falle ned for dere, både det første og det sene regn.» Joel 2:23. «I de siste dager,

sier Gud, vil jeg utgyte av min Ånd over alt kjød.» «Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» Apostlenes gjerninger 2:17, 21.»

«Evangeliets store verk skal ikke avsluttes med en mindre åpenbaring av Guds kraft enn den som preget dets begynnelse. De profetier som ble oppfylt ved utgytelsen av det første regn ved evangeliets begynnelse, skal igjen oppfylles ved det sene regn ved dets avslutning. Her er «vederkvegelsens tider» som apostelen Peter så fram til da han sa: «Gjør derfor bot og omvend dere, så deres synder kan bli utslettet, for at vederkvegelsens tider må komme fra Herrens åsyn, og han skal sende Jesus.» Apg 3:19, 20.» The Great Controversy, 611.